

Zevende-dag Adventisten geloven...

In Christus' leven van volmaakte gehoorzaamheid aan Gods wil, Zijn lijden, dood en opstanding, God voorzag in het enige Zoenmiddel voor de zonde van de mens, zodat zij die door het geloof deze verzoening aanvaarden, eeuwig leven mogen ontvangen, en de hele schepping de oneindige en heilige liefde van de Schepper mag verstaan. Deze volmaakte verzoening stelt de rechtvaardigheid van Gods wet en Zijn genadevolle karakter op overtuigende wijze vast; want het veroordeelt onze zonden en verschaft ons tegelijkertijd vergeving. De dood van Christus is plaatsvervangend en uitdelgend, verzoenend en herscheppend. De lichamelijke opstanding van Christus verkondigt Gods overwinning over de krachten van het kwade, en verzekert degenen die de verzoening aanvaarden, van uiteindelijke overwinning over zonde en dood. Deze opstanding geeft aan, dat Jezus Christus hun HEERE is, voor Wie alle knie, in hemel en op aarde, zal buigen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 9

Hoofdstuk 9

HET LEVEN, DE DOOD EN OPSTANDING VAN CHRISTUS

Een open deur leidt naar het middelpunt van het universum, de hemel. Een stem roept 'Kom binnen en zie wat hier gebeurt!' *'Kom hier op, en Ik zal u tonen hetgeen na dezen geschieden moet'* (Openbaring 4: 1). In de geest kijkt de apostel Johannes in de troonzaal van God.

Een oogverblindende smaragdgroene regenboog omringt de centrale troon en er komen bliksemen, donderslagen en stemmen uit voort. Hoogwaardigheidsbekleders, gekleed in witte gewaden en dragende gouden kronen, zitten op lagere tronen. Terwijl een lofprijzing de lucht vult, vallen de oudsten in aanbidding neer en werpen hun gouden kronen voor de troon.

Een engel, die een rol draagt met zeven zegels verzegeld, roept *'Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen open te breken?'* (Openbaring 5: 2). Met ontsteltenis ziet Johannes dat niemand in de hemel of op aarde waardig is de rol te openen. Zijn ontsteltenis verandert in wenen, totdat een van de ouderlingen hem troost met de woorden *'Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken'* (Openbaring 5: 5).

Wanneer hij opnieuw naar de troon kijkt, ziet Johannes een Lam dat gedood was, maar nu levend is en bekrachtigd met de Heilige Geest. Wanneer dit nederige Lam de rol neemt, heffen de levende wezens en ouderlingen een lied aan *'Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslachten, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesters; en wij zullen heersen op de aarde'* (Openbaring 5: 9-10 KJV). Elk geschapen wezen in de hemel en op aarde voegt zich aan bij hun lied *'dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid'* (Openbaring 5: 13).

Wat is er zo belangrijk aan deze rol? Het bevat een verslag van de verlossing van de mensheid, van zijn slavernij aan satan en schildert de uiteindelijke overwinning van God over de zonde. Het openbaart een zo volmaakte verlossing dat degenen die in de zonde gevangen waren, bevrijd kunnen worden van hun gevangenis van verdoemenis, eenvoudig door hun keuze. Lang vóór Zijn geboorte in Bethlehem riep het Lam uit *'Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! Om Uw welbehagen toe doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands'* (Psalm 40: 8-9; zie ook Hebreeën 10: 7). Het was de komst van het Lam *'Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld'*, Die de verlossing van de mensheid bewerkstelligde (Openbaring 13: 8).

Gods reddende genade

De Schrift openbaart een God, Die een overweldigende zorg voor de redding van de mensheid heeft. De Leden van de Godheid zijn verbonden in het werk om mensen terug te brengen naar het verbond met hun Schepper. Jezus benadrukte Gods reddende liefde, *'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'* (Johannes 3: 16).

De Schrift verklaart dat *'God is liefde'* (1 Johannes 4: 8). Hij reikt naar de mensheid met een 'eeuwige liefde' (Jeremia 31: 3). De God, Die de uitnodiging tot redding aanbiedt is almachtig, maar Zijn liefde vereist dat Hij ieder persoon de vrijheid geeft om te reageren (Openbaring 3: 20-21). Dwang, een methode die tegengesteld is aan Zijn karakter, kan geen deel uitmaken van Zijn werkwijze.

Het Goddelijke initiatief. Toen Adam en Eva zondigden, nam God het initiatief hen te zoeken. Het schuldige paar kwam niet, zoals voorheen, blij naar hun Schepper toen zij Zijn stem hoorden. In plaats daarvan verborgen zij zich. Maar God liet hen niet in de steek. Net zo volhardend riep Hij; *'Waar zijt gij?'* (Genesis 3: 9)

Diep bedroefd beschreef God de gevolgen van hun ongehoorzaamheid, de pijn, de moeilijkheden die ze zouden tegenkomen. Maar toch openbaarde Hij hen, in hun absoluut hopeloze situatie, een prachtig plan, hetwelk hen een ultieme overwinning over de zonde en dood beloofde. (Genesis 3: 15).

Genade of gerechtigheid? Later, na Israëls afvalligheid op de Sinai, openbaarde de HEERE Zijn welwillende, maar rechtvaardige karakter aan Mozes *'Als nu de HEERE voor zijn aangezicht voorbijging, zo riep Hij: HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft; Die [den] [schuldige] geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaders aan de kinderen, en aan de kindskinderen, in het derde en vierde [lid].'* (Exodus 34: 6-7).

Gods karakter openbaart een unieke vermenging van genade en gerechtigheid, van een bereidwilligheid te vergeven en een onwilligheid om de schuldigen vrij te spreken. Alleen in de Persoon van Christus kunnen wij begrijpen hoe deze karaktereigenschappen zich met elkaar verzoenen.

Vergeven of straffen? In de tijden van Israëls afvalligheid smeekte God dikwijls met verlangen tot Zijn volk, teneinde hun ongerechtigheid te erkennen en tot Hem terug te keren (Jeremia 3: 12-14). Maar zij verachtten Zijn genadige uitnodigingen (Jeremia 5: 3). Een hardnekkige houding, die met vergeving spot, maakt de straf onvermijdelijk (Psalm 7: 13).

Hoewel God barmhartig is, kan Hij degenen die zich vastklampen aan de zonde niet vergeven (Jeremia 5: 7). Gratie heeft een doel. God wil zondaren veranderen in heiligen *'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.'* (Jesaja 55: 7). Zijn boodschap van redding klinkt duidelijk over de hele wereld *'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God en niemand meer'* (Jesaja 45: 22).

Gods gramschap tegen zonde. De oorspronkelijke overtreding schiep in de menselijke geest een neiging tot vijandschap tegen God (Kolossenzen 1: 21). Daarom verdienen wij Gods ongenoegen, Die een *'verterend vuur'* is (Hebreeën 12: 29; zie ook Habakuk 1: 13). De plechtige waarheid is dat *'allen gezondigd'* hebben (Romeinen 3: 23), allen zijn *'van nature kinderen des toorns'* (Efeze 2: 3; zie ook 5: 6) en onderworpen aan de dood *'want de bezoldiging der zonde is de dood'* (Romeinen 6: 23).

Goddelijke toorn is, wat de Schrift Gods reactie op de zonde en ongerechtigheid noemt (Romeinen 1: 18). Opzettelijke verwerping van Gods geopenbaarde wil, Zijn wet, lokt Zijn rechtmatige toorn op (2 Koningen 17: 16-18; 2 Kronieken 36: 16). G.E. Ladd schreef *'De mens is ethisch (moreel) zondig; en wanneer God hun overtredingen tegen hen telt, moet Hij hen als zondaars, als vijanden beschouwen, als voorwerpen van de Goddelijke toorn; want het is een ethische en religieuze noodzaak dat de heiligheid van God zich manifesteert in toorn tegen de zonde'*.¹ Doch op hetzelfde moment verlangt God ernaar de opstandige wereld te redden. Terwijl Hij elke zonde haat, heeft Hij een liefdevolle zorg voor iedere zondaar.

Het antwoord van de mens. Gods handelen met Israël kwam tot zijn hoogtepunt in de zending van Jezus Christus, Die de duidelijkste inzichten gaf in *'de uitnemende rijkdom'* (Efeze 2: 7) van de Goddelijke genade. Johannes zei: *'wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborene van de Vader'* (Johannes 1: 14). *'Jezus Christus'* schreef Paulus, is *'ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; opdat het zij geschreven is: Die roemt, roeme in de HEERE'* (1 Korinthe 1: 30-31). *Wie kan derhalve 'de rijkdom*

Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid' verachten? Geen wonder dat Paulus naar de 'goedertierenheid van God' verwijst, dat tot berouw leidt (Romeinen 2: 4).

Zelfs de menselijke reactie op Gods aanbod van verlossing ligt oorspronkelijk niet bij de mensheid, maar bij God. Ons geloof is slechts een geschenk van God (Romeinen 12: 3); net zoals ons berouw (Handelingen 5: 31). Onze liefde ontstaat als reactie op Gods liefde (1 Johannes 4: 19). Wij kunnen onszelf niet van satan, zonde, lijden en dood bevrijden. Onze eigen gerechtigheid is *'als een wegwerpelijk kleet'* (Jesaja 64: 6). *'Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft [ons] levend gemaakt met Christus; ... Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme.'* (Efeze 2: 4-5, 8-9).

De dienst van Christus' verzoening

Het goede nieuws is dat *'God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende'* (2 Korinthe 5: 19). Zijn verzoening herstelt de relatie tussen God en de mensheid. De tekst wijst uit dat dit proces de zondaar verzoent met God, niet God met de zondaar. De Sleutel, Die de zondaar terug naar God leidt is Jezus Christus. Gods plan van verzoening is een wonder van Goddelijke neerbuigendheid. Hij had alle recht de mensheid te laten omkomen.

Zoals wij al gezegd hebben was het God, Die het initiatief nam in het herstellen van de verbroken relatie tussen de mensheid en Zichzelf. *'Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons'* (Romeinen 5: 10), zegt Paulus, derhalve *'roemen wij ook in God, door onze HEERE Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben'* (Romeinen 5: 11).

Het proces van verzoening wordt verbonden met de term 'verzoenen/ atonement' 'Het Engelse woord 'atonement' betekent 'at-one-ment', dat is een toestand van 'at-one', of overeenstemming. Bijgevolg duidt 'atonement' een harmonieuze relatie aan en wanneer er vervreemding plaatsvindt, is deze harmonie het resultaat van een proces van verzoening. Een juist begrip van de oorspronkelijke betekenis van 'verzoening/atonement' is, een staat van verzoening die een staat van vervreemding beëindigt.²

Veel christenen beperken de term 'verzoening/ atonement' uitsluitend tot het verlossende resultaat van Christus' menswording, lijden en dood. In de heiligdomsdienst echter gaat het niet alleen om het doden van het offerlam, maar het sluit ook de priesterdienst van het vergoten bloed in het heiligdom zelf, in. (zie Leviticus 4: 20, 26, 35; 16: 15-18, 32,33). Volgens dit Bijbelse gebruik verwijst de verzoening naar de dood van Christus én Zijn bemiddelend werk in het hemelse Heiligdom. Daar past Hij, als Hogepriester, de voordelen van Zijn complete en volmaakte zoenoffer toe, om de verzoening van mensen tot God te bewerkstelligen.³

Vincent Taylor merkt ook op dat de verzoeningsleer twee aspecten heeft '(a) het reddende werk van Christus, en (b) het toe-eigenen van Zijn werk door geloof, beide individueel en gemeenschappelijk. Deze twee samen vormen de verzoening.' Vanuit dit inzicht stelt hij vast, dat 'verzoening vóór ons wordt volbracht en in ons bewerkt'.⁴

Dit hoofdstuk richt zich op de verzoening in samenhang met de dood van Christus. De verzoening met betrekking tot Zijn Hogepriesterlijke dienst komt later aan de orde (zie hoofdstuk 23).

Christus' verzoeningsoffer

Christus' verzoeningsoffer op Golgotha markeert het keerpunt in de relatie tussen God en de mensheid. Hoewel er een verslag is van de zonde van de mensen, als gevolg van de verzoening rekent God hen die zonde niet toe (2 Korinthe 5: 19). Dit betekent niet dat God de straf verwerpt, of dat de zonde niet langer Zijn toorn opwekt. Het betekent eerder dat God een weg gevonden heeft, gratie te verlenen aan berouwvolle zondaren, terwijl Hij nog steeds de gerechtigheid van Zijn eeuwige wet hooghoudt.

Christus' dood een noodzaak. Om voor een liefhebbende God Zijn gerechtigheid te handhaven, werd de verzoenende dood van Christus een 'morele en wettelijke noodzaak'. 'Gods gerechtigheid eist dat de zonde in het gericht wordt gebracht. God moet daarom een oordeel vellen over de zonde en dus over de zondaar. In dit oordeel nam de Zoon van God onze plaats in, de plaats van de zondaar, in overeenstemming met Gods wil. De verzoening was noodzakelijk, want de mens stond onder de rechtvaardige toorn van God. Hierin ligt de kern van het Evangelie van vergeving, van zonde en de verborgenheid van het kruis van Christus: de volmaakte gerechtigheid van Christus bevredigde voldoende de Goddelijke gerechtigheid en God is bereid om de zelfopoffering van Christus aan te nemen in plaats van de dood van de mens.¹⁵

Mensen die niet bereid zijn het verzoenend bloed van Christus aan te nemen, ontvangen geen vergeving van zonde en zijn nog steeds onderworpen aan Gods toorn. Johannes zegt: *'Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem'* (Johannes 3: 36).

Daarom is het kruis een demonstratie van Gods genade én Zijn gerechtigheid. *'Welken God voorgesteld heeft [tot] een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.'* (Romeinen 3: 25-26).

Wat voltooit het verzoenend Offer? Het was de Vader Zelf, Die Zijn Zoon voorgesteld heeft tot een 'verzoening' (Romeinen 3: 25; Grieks 'hilasterion'; KJV 'a propitiation/boetedoening'; RSV an expiation/boete'). Het gebruik van 'hilasterion' in het Nieuwe Testament heeft niets te maken met het heidens begrip van 'een boze God sussen' of een 'wraakzuchtige, willekeurige en wispelturige God'.⁶ De tekst openbaart dat 'God in Zijn barmhartige wil, Christus heeft voorgesteld als de Verzoening van Zijn heilige toorn over de menselijke schuld, omdat Hij Christus aanvaardde als de Vertegenwoordiger van de mens en de Goddelijke Plaatsvervanger om Zijn oordeel over de zonde te ontvangen.¹⁷

Vanuit dit perspectief kunnen wij Paulus' beschrijving verstaan van Christus' dood als *'een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk'* (Efeze 5: 2; zie ook Genesis 8: 21; Exodus 29: 18; Leviticus 1: 9). 'Christus' zelfopoffering is God welgevallig, omdat dit Offer de barrière tussen God en de zondige mens wegneemt, doordat Christus de toorn van God volledig heeft gedragen, voor de zonde van de mens. Door Christus wordt Gods toorn niet in liefde veranderd, maar wordt van de mens afgewend en door Hem Zelf gedragen.¹⁸

Romeinen 3: 25 openbaart ook, dat door Christus' Offer de zonde kwijtgescholden is of gezuiverd. Boetedoening richt zich op hetgeen het verzoenend bloed met de berouwvolle zondaar doet. Hij ervaart vergeving, verwijdering van persoonlijke schuld, en reiniging van zonde.¹⁹

Christus' de plaatsvervangende Zondendrager. De Schrift stelt Christus voor als de 'Zondendrager' van de mensheid. In diepgaande profetische taal verklaart Jesaja 'Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; ... doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. ... Doch het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft [Hem] krank gemaakt; als Zijn ziel Zich [tot] een schuldoffer gesteld zal hebben, ... en Hij veler zonden gedragen heeft,' (Jesaja 53: 5,6,10,12; zie ook Galaten 1: 4). Paulus had deze profetie in gedachten toen hij zei: 'dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften' (1 Korinthe 15: 3).

Deze teksten verwijzen naar een belangrijk begrip in het heilsplan: De zonde en de schuld, die ons hebben verontreinigd kunnen overgedragen worden op onze Zondendrager en reinigen ons (Psalm 51: 11). De offer-plechtigheden van het Oude Testamentische heiligdom openbaart

deze rol van Christus. De overdracht van de zonde van de berouwvolle zondaar naar het onschuldig Lam, symboliseert daar de overdracht naar Christus, de Zondendrager (zie hoofdstuk 4).

Wat is de rol van het bloed? Het bloed speelde een centrale rol in het verzoenend offer van de heiligdomsdienst. God voorzag in de verzoening toen Hij zei: *'Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u ... gegeven, om over uw zielen verzoening te doen'* (Leviticus 17: 11). Nadat het dier gedood was moest de priester het bloed aanbrengen, vóórdát vergiffenis werd verleend.

Het Nieuwe Testament openbaart dat de Oud- Testamentische ceremoniën om vergeving, reiniging, en verzoening te verkrijgen door het plaatsvervangend bloed, vervuld werden door het verzoenend bloed van Christus' Offer op Golgotha. In tegenstelling tot de oude paden, zegt het Nieuwe Testament *'Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwigen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levende God te dienen?'* (Hebreeën 9: 14). Het vergieten van Zijn bloed volbracht de boetedoening voor de zonde (Romeinen 3: 25). Johannes zegt dat God uit liefde *'Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden'* (1 Johannes 4: 10).

Samenvattend, 'Gods onbevooroordeelde daad van verzoening is tot stand gebracht, door het verzoenend en uitnemend bloed (zelfopoffering) van Christus Jezus, Zijn Zoon. Dus God is zowel de Aanbieder als de Ontvanger van de verzoening.'¹⁰

Christus, de Losprijs

Toen de mensheid onder de heerschappij van de zonde kwam, werd zij onderworpen aan de veroordeling en vloek van Gods wet (Romeinen 6: 4; Galaten 3: 10-13). Slaven van de zonde (Romeinen 6: 17), onderworpen aan de dood, zij waren niet in staat te ontsnappen. *'Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal God zijn rantsoen niet kunnen geven'* (Psalm 49: 8). Alleen God is bekleed met macht om te verlossen. *'Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van den dood'* (Hosea 13: 14). Hoe verlostte God hen?

Door Jezus, Die getuigde dat Hij *'niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen'* (Matthéüs 20: 28; zie 1 Timotheüs 2: 6). God 'kocht' de gemeente met *'Zijn eigen bloed'* (Handelingen 20: 28). In Christus hebben wij *'de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der misdaden'* (Efeze 1: 7; zie ook Romeinen 3: 24). Zijn dood *'zou ons verlossen van alle ongerechtigheid,'* en Hij *'zou Zichzelf een eigen volk reinigen, ijverig in goede werken'* (Titus 2: 14).

Wat heeft de Losprijs bereikt? De dood van Christus bekrachtigt de mensheid als Gods eigendom. Paulus zei: *'dat gij uws zelfs niet zijt; want gij zijt duur gekocht'* (1 Korinthe 6: 19-20; zie ook 1 Korinthe 7: 23).

Door Zijn dood, verbrak Christus de heerschappij van de zonde, beëindigde de geestelijke gevangenschap, verwijderde de veroordeling en de vloek van de wet, en maakte het eeuwige leven toegankelijk voor alle berouwvolle zondaren. Petrus vertelt ons, dat gelovigen verlost zijn *'uit uw ijdele wandeling, die van de vaderen overgeleverd is'* (1 Petrus 1: 18). Paulus schrijft dat degenen die verlost zijn uit de slavernij van de zonde en zijn dodelijke vrucht, nu in dienst staan van God met hun *'vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven'* (Romeinen 6: 22).

Het negeren of ontkennen van het verlossingsbeginsel zou betekenen 'het hart van het Evangelie van genade verliezen en de diepste beweegreden van onze dankbaarheid aan het Lam van God ontkennen.'¹¹

Dit grondbeginsel staat centraal in de lofprijzing, gezongen in de hemelse troonzaal: *'Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; En*

Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen heersen op de aarde.' (Openbaring 5: 9-10 KJV).

Christus de Plaatsvervanger van de mensheid

Beide Adam en Christus – *'de laatste Adam'* of *'de tweede Adam'* (1 Korinthe 15: 45,47) – vertegenwoordigen de gehele mensheid. Terwijl de natuurlijke geboorte elk persoon belast met de gevolgen van Adams overtreding, ontvangt iedereen die de geestelijk geboorte ervaart, de voordelen van het volmaakte leven en Offer van Christus. *'Want gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden'* (1 Korinthe 15:22).

Adams opstand bracht zonde, oordeel en dood aan allen. Christus keerde de neerwaartse geneigdheid om. In Zijn grote liefde, onderwierp Hij Zichzelf aan het Goddelijke oordeel over de zonde en werd de Plaatsvervanger van de mensheid. Zijn vervangende dood voorzag in de bevrijding van de straf van de zonde en het geschenk van eeuwig leven voor de berouwvolle zondaar (2 Korinthe 5: 21; Romeinen 6: 23; 1 Petrus 3: 18).

De Schrift leert duidelijk de algemene aard van de vervangende dood van Christus. Door de *'genade van God'* heeft Hij de dood voor iedereen ondergaan (Hebreeën 2: 9). Zoals Adam, hebben allen gezondigd (Romeinen 5: 12), derhalve ondergaat iedereen de dood: de eerste dood. De dood die Christus voor iedereen gesmaakt heeft, was de tweede dood: de volle vloek van de dood (Openbaring 20: 6; zie ook hoofdstuk 26).

Christus' leven en redding

'Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.' (Romeinen 5: 10). Het kostte Christus' leven, evenals Zijn dood, om de door de zonde uitgediepte kloof te overbruggen. Beide zijn noodzakelijk en dragen bij aan onze redding.

Wat kan het volmaakte leven van Christus voor ons doen? Jezus leefde een zuiver, heilig en liefdevol leven, geheel vertrouwend op God. Dit kostbare leven deelt Hij met berouwvolle zondaren als een geschenk. Zijn volmaakte karakter wordt afgeschilderd als een bruiloftskleed (Matthéüs 22: 11), of het kleed van gerechtigheid (Jesaja 61: 10) dat Hij geeft, om de vuile lompen van menselijke pogingen om gerechtigheid te bereiken, te bedekken. (Jesaja 64: 6).

Wanneer wij ons onderwerpen aan Christus, ondanks de menselijke verdorvenheid, is ons hart verenigd met Zijn hart, onze wil versmolten met Zijn wil, wordt onze geest één met Zijn Geest, onze gedachten worden in gevangenschap gebracht in Hem; wij leven Zijn leven. Wij worden bedekt met Zijn kleed van gerechtigheid. Wanneer God kijkt naar de gelovige, berouwvolle zondaar, ziet Hij niet de naaktheid of mismaaktheid van de zonde, maar het kleed van gerechtigheid gevormd door Christus' volmaakte gehoorzaamheid aan de wet.¹² Niemand kan werkelijk rechtvaardig zijn, tenzij hij met dit gewaad bedekt wordt.

In de gelijkenis van het bruiloftskleed werd de gast, die aankwam in zijn eigen kleren niet uitgeworpen vanwege ongelof. Hij had de uitnodiging voor de maaltijd aangenomen (Matthéüs 22: 10). Maar zijn komst alleen was niet voldoende. Hij had het bruiloftskleed nodig. Evenzo is geloof in het kruis niet voldoende. Om geschikt te zijn voor de Koning hebben wij het volmaakte leven van Christus nodig, Zijn rechtvaardig karakter.

Als zondaren hebben wij niet alleen nodig dat onze schuld kwijtgescholden wordt, ook onze bankrekening moet worden vereffend. Wij hebben meer nodig dan vrijlating uit de gevangenis, wij moeten aangenomen worden in de familie van de Koning. De bemiddelende bediening van de opgestane Christus, heeft het tweeledige doel van vergeving en bekleding – de toepassing van Zijn dood en leven op ons leven en onze positie voor God. Golgotha's *'het is volbracht'* markeerde de voltooiing van een volmaakt leven en een volmaakt Offer. De zondaar heeft beide nodig.

De inspiratie van Christus' leven. Het leven van Christus op aarde gaf de mensheid ook een voorbeeld hoe wij moeten leven. Petrus, bijvoorbeeld, wijst ons op Zijn voorbeeld, hoe Hij reageerde op persoonlijk misbruik (1 Petrus 2: 21-23). Hij, Die zoals ons gemaakt is en op alle punten verleid werd zoals wij, heeft aangetoond dat degenen die op Gods kracht vertrouwen niet behoeven door te gaan met zondigen. Het leven van Christus biedt de zekerheid dat wij overwinnend kunnen leven. Paulus getuigt *'Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft'* (Filippenzen 4: 13).

Christus' opstanding en verlossing

'Indien nu Christus niet opgewekt is,' zegt Paulus *'zo is onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof'* en *'zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt nog in uw zonden'* (1 Korinthe 15: 14,17). Christus werd lichamenlijk opgewekt (Lukas 24: 36-43), is opgestegen als de God-mens naar de hemel en begon daar Zijn noodzakelijke bemiddelingswerk, als Middelaar aan de rechterhand van God de Vader (Hebreeën 8: 1-2; zie ook hoofdstuk 4)

De opstanding van Christus gaf een betekenis aan het kruis, hetwelk de verstrooide discipelen niet konden zien op de vrijdag van de kruisiging. Zijn opstanding veranderde deze mannen in een machtige kracht die de geschiedenis veranderde. De opstanding werd het middelpunt van hun zending. Zij verkondigden de levende, gekruisigde Christus, Die gezegevierd had over de macht van het kwaad. Hierin ligt de kracht van de apostolische boodschap.

Philip Schaff schreef: *'De opstanding van Christus is een toetsvraag, waarvan de waarheid of leugen van de christelijke godsdienst afhangt. Het is of het grootste wonder, of de grootste misleiding die in de geschiedenis opgetekend is.'*¹³

Wilbur M. Smith merkt op *'De opstanding van Christus is het bolwerk van het christelijk geloof. Dit is de leer die de wereld op zijn kop zette in de eerste eeuw, dat het christendom boven het Judaïsme deed uitsteken en de heidense godsdiensten van de Middellandse wereld. Als dat zo is, moet dat ook van bijna al het andere dat vitaal en uniek is in het Evangelie van de HEERE Jezus Christus zo zijn 'Indien Christus niet is opgewekt, zo is uw geloof tevergeefs'* (1 Korinthe 15: 17).¹⁴

Christus' actuele bediening is geworteld in Zijn dood en opstanding. Terwijl het verzoenend Offer op Golgotha voldoende en compleet was, zouden wij zonder de opstanding geen verzekering hebben, dat Christus Zijn Goddelijke zending op aarde succesvol afgerond heeft. Dat Christus is opgestaan bevestigt de realiteit, dat er leven is na het graf en toont de waarachtigheid aan van Gods belofte van eeuwig leven in Hem.

Het gevolg van Christus' verlossingswerk

Christus' verzoeningswerk raakt niet alleen het mensdom maar het gehele universum.

Verzoening over het gehele universum. Paulus onthult de omvang van Christus' verlossing in en door de gemeente *'Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods;'* (Efeze 3: 10). Verder verklaart hij, dat het God behaagde door Christus *'... vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, [zeg ik], alle dingen verzoenen zou tot Zichzelve, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn.'* (Kolossenzen 1: 20). Paulus onthult de verbazingwekkende gevolgen van deze verzoening *'Opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de HEERE zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.'* (Filippenzen 2: 10-11).

De rechtvaardiging van Gods wet. Het volmaakte zoenoffer van Christus houdt zowel de rechtvaardigheid en goedheid of gerechtigheid van Gods heilige wet hoog, als ook Zijn genadige karakter. Christus' dood en losprijs voldoen aan de eisen van de wet (dat de zonde bestraft moet

worden), terwijl Zijn genade en barmhartigheid de berouwvolle zondaar rechtvaardigt. Paulus zegt: *'... de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest'* (Romeinen 8: 3-4).

Rechtvaardigmaking. Verzoening wordt alleen effectief wanneer vergeving wordt aangenomen. De verloren zoon werd verzoend met zijn vader, toen hij zijn vaders liefde en vergeving aannam.

'Degenen die door geloof aannemen dat God de wereld voor Zichzelf door Christus verzoend heeft en zich aan Hem onderwerpen, zullen het onschatbare geschenk van rechtvaardigmaking ontvangen, hetgeen de onmiddellijke vrucht van vrede met God is. (Romeinen 5: 1). Niet langer het voorwerp van Gods toorn, zijn gerechtvaardigde gelovigen de voorwerpen van Gods gunst geworden. Met volledige toegang tot de troon van God, door Christus, ontvangen zij de kracht van de Heilige Geest om alle barrières of scheidsmuren van vijandigheid tussen mensen te doorbreken, gesymboliseerd door de vijandigheid die bestaat tussen Joden en heidenen. (zie Efeze 2: 14-16).'¹⁵

De nutteloosheid van redding door werken. Gods bediening van verzoening onthult de nutteloosheid van menselijke inspanningen om verlossing door werken van de wet te bereiken. Inzage in de Goddelijke genade leidt tot het aannemen van de rechtvaardige gerechtigheid, die beschikbaar is door geloof in Christus. De dankbaarheid van degenen die vergeving hebben ervaren, maakt gehoorzaamheid een vreugde; werken zijn dan niet meer de reden van verlossing, maar zijn vruchten.¹⁶

Een nieuwe relatie met God. Het ervaren van Gods genade, die het volmaakte leven van gehoorzaamheid van Christus, Zijn gerechtigheid en Zijn verzoeningsoffer als een vrij geschenk biedt, leidt tot een diepere relatie met God. Er ontstaat dankbaarheid, lofprijzing en blijdschap, gehoorzaamheid wordt een genoegen, de studie van Zijn Woord een vreugde en de geest een bereidwillige verblijfplaats van de Heilige Geest. Er vindt een nieuwe relatie tussen God en de berouwvolle zondaar plaats. Het is een vriendschap gebaseerd op liefde, eerbied en respect, in plaats van een van angst en verplichting (zie Johannes 15: 1-10).

Hoe meer wij Gods genade in het licht van het kruis gaan begrijpen, des te minder zelfgerechtigheid zullen wij voelen en des te meer zullen wij ons realiseren hoe gezegend wij zijn. De kracht van dezelfde Heilige Geest, Die in Christus werkte toen Hij uit de dood opstond, zal ons leven veranderen. In plaats van mislukking ervaren wij dagelijks overwinning over de zonde.

De motivatie voor zending. De verbazingwekkende liefde, die geopenbaard wordt in Gods bediening van verzoening door Jezus Christus motiveert ons tot het delen van het Evangelie met anderen. Wanneer wij dat zelf ervaren, kunnen wij het feit niet geheimhouden, dat God de zonde niet rekent van degenen die Christus' Offer voor de zonde aannemen. Wij zullen aan anderen de ontroerende Evangelie uitnodiging doorgeven *'laat u met God verzoenen. Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem'* (2 Korinthe 5: 20,21).

Referenties

1. George E. Ladd, A Theology of the New Testament (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1974), p. 453.
2. 'Verzoening', SDA Bijbel Woordenboek, rev. ed., blz. 97.
3. Voor een volledige bespreking van dit Bijbelse concept, zie Zevende-dag Adventisten Questions on Doctrine (Washington D.C.: Overzicht en kondigt, 1957), pp. 341-355.
4. Vincent Taylor, Het kruis van Christus (Londen: Macmillan, 1956), blz. 88, 89.
5. Hans K. La Rondelle, Christus Ons Verlossingswerk (Bergzicht, CA: Pacific Press, 1980), blz. 25, 26.

6. Raoul Dederen, 'Atoning Aspects in Christ' Death', in *The Sanctuary and the Atonement*, eds., Arnold V. Wallenkampf en W. Richard Leshner, (Washington, D.C.: [Bijbelse Onderzoeksinstituut van de Algemene Conferentie van Zevende-dag Adventisten], 1981), blz. 295. Hij voegde daaraan toe: 'Onder de heidenen werd boetedoening geleerd, als een activiteit waardoor de aanbidder in staat was, om te voorzien in dat wat een verandering van geest in de godheid teweegbrengt. Hij kocht zijn god eenvoudigweg om, teneinde voor hem gunstig te zijn. In de Schrift wordt boetedoening geleerd als voortkomend uit de liefde van God.' (idem., p. 317).
7. La Rondelle, p. 26.
8. Idem., pp. 26, 27.
9. Dederen, p. 295.
10. La Rondelle, p. 28. Het citaat in deze verwijzing was van H.G. Link en C. Brown, 'Verzoening', *The New International Dictionary of New Testament Theology* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1978), deel 3, blz. 162.
11. La Rondelle, p. 30.
12. Zie E.G.White, *Christ's Object Lessons* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1941), blz. 312.
13. Philip Schaff, *Geschiedenis van de Christelijke Kerk* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1962), vol. 1, p. 173.
14. Wilbur M. Smith, 'Twintig-eeuwse Wetenschappers en de Opstanding van Christus' *Christendom Vandaag*, 15 april 1957, blz. 22. Voor argumenten voor de historiciteit van de opstanding, zie Josh McDowell, *Bewijs dat een oordeel eist* (Campus Kruistocht voor Christus, 1972), blz. 185-274.
15. La Rondelle, pp. 32, 33.
16. Zie Hyde, 'What Christ's Life means to Me', *Adventist Review*, 6 november 1986, p.19.